

Το νέο βιβλίο του δημοσιογράφου Γ. Δουατζή με τίτλο «Περί δημοσιογραφίας»

Τι είναι δημοσιογραφία; Ποιος είναι ο δημοσιογραφικός λόγος και ποια τα συστατικά του; Τι είναι η είδηση, το ρεπορτάζ, η έρευνα και τα λοιπά είδη δημοσιογραφικού λόγου; Ποιος ο ρόλος του δημοσιογράφου σήμερα; Υπάρχουν ανεξάρτητα και ελεύθερα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης; Γιατί ισχυροί οικονομικοί παράγοντες επενδύουν ακόμα και σε ζημιογόνα ΜΜΕ; Μπορεί σήμερα ο δημοσιογράφος να υπηρετήσει αλήθεια, ανθρώπινες αξίες και ιδανικά; Επιδρά στη χειραγώγηση των μαζών η μετάβαση στην ψηφιακή εποχή του Τύπου; Είναι δυνατόν να προστατευθούν ελευθεροτυπία, δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα, αξίες για τις οποίες πολλοί δημοσιογράφοι έδωσαν ως και τη ζωή τους;

Ο δημοσιογράφος Γιώργος Δουατζής, στο βιβλίο του «Περί δημοσιογραφίας», που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις ΠΕΔΙΟ, απαντά σε ερωτήματα κάθε ενεργού πολίτη και απευθύνεται στον αναγνώστη, ο οποίος επιθυμεί να γνωρίσει από μέσα τον κόσμο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και την επίδρασή του στη ζωή.

Ο συγγραφέας για χρόνια δημοσιογράφος στο χαρτί, την οθόνη και τα ερτζιανά, αλλά και την ποίηση, ξεκινάει με τα σοφά επιγράμματα: Βολταίρος: "Με συγχωρείτε που δεν είχα τον καιρό να είμαι πιο σύντομος...". Κλεμανσό: "Δεν έγινα τόσο καλός δημοσιογράφος ώστε να λέω τόσα πολλά σε τόσο μικρά κείμενα...". Τσάρλι Τσάπλιν: "Γράφω, κόβω, ξαναγράφω. Δεν είναι καθόλου απλό πράγμα η απλότητα!".

Ο Γ. Δουατζής στην εισαγωγή του βιβλίου του θίγει το ζήτημα των νέων απαξιωτικών φαινομένων, αλλά και τις νέες ελπιδοφόρες προοπτικές:

"Με τη διείσδυση στα ΜΜΕ, οι οικονομικά ισχυροί κατάφεραν να παρέμβουν σε μεγάλο βαθμό στην άσκηση πολιτικής στη χώρα - "να αναβοκατεβάζουν κυβερνήσεις", όπως λαϊκά λέγεται. Κατάφεραν να δημιουργηθεί ένας νέος τύπος ανθρώπου: ο αδιάφορος για τα κοινά, ο παραιτημένος από κοινωνικές διεκδικήσεις, ο πρεσβευτής του δόγματος ότι "τίποτα δεν αλλάζει" ή ότι "όλοι οι πολιτικοί ίδιοι είναι". Η μονοπώληση της διάχυσης της πληροφόρησης από τα ΜΜΕ είναι πιθανό να ενέχεται σε σημαντικό βαθμό για την απαξιωτική αυτή στάση ζωής, κυρίως νέων ανθρώπων, η οποία βοηθά στη χειραγώγηση τους. Με την εισβολή της τεχνολογίας, αυτή η πραγματικότητα δείχνει να αλλάζει και μάλλον οριστικά. Η ποικιλία και η ποσότητα της πληροφορίας που διαχέεται στο Διαδίκτυο, η αμεσότητα και η ευκολία της πρόσβασης σε αυτή τη διατύπωση λόγου και ελεύθερου αντιλόγου, προσφέρουν σε ενεργούς πολίτες την ευχερή δυνατότητα λήψης της πληροφορίας και ταυτόχρονα ελέγχου της τυχόν αξιοπιστίας της".

Στις 262 σελίδες του βιβλίου του επιχειρεί απαντήσεις σε ερωτήματα, όπως «αν θα αλλοιώσουν την πεμπτουσία της δημοσιογραφίας οι αλλαγές στον Τύπο» και «αν η παγκοσμιοποίηση της δημοσιογραφίας, μέσω του Διαδικτύου, θα διασπάσει τα αναχώματα, που θέτουν οι ισχυροί».

Επιπλέον, στο βιβλίο παρατίθενται στοιχεία για την «κυκλοφοριακή κατρακύλα» των εφημερίδων στην Ελλάδα, ενώ φιλοξενούνται η Διακήρυξη του Μπορντώ, η οποία αποτελεί το "ευαγγέλιο" των δημοσιογράφων, που πιστεύουν στην ενημέρωση χωρίς προπαγάνδα και συμφέροντα και η Διακήρυξη του Μονάχου, η οποία, μεταξύ άλλων αναφέρεται στην προσωπική κατοχύρωση του δημοσιογράφου.

"Ο δημοσιογράφος, λαμβάνοντας υπόψη το λειτούργημα και τις ευθύνες του, έχει δικαίωμα όχι μόνο στην ωφέλεια των συλλογικών συμβάσεων, αλλά και σε προσωπική σύμβαση που θα του εξασφαλίσει την ηθική και υλική ασφάλεια εργασίας, όπως επίσης και σε χρηματικές απολαβές, που να ανταποκρίνονται στο κοινωνικό του ρόλο και οι οποίες είναι αρκετές για να εγγυηθούν την οικονομική του ανεξαρτησία", λέει ο συγγραφέας.

Κείμενο: Κώστας Μαρδάς